

Eenige berigten van Indiaansche bekeerlingen.

<https://hdl.handle.net/1874/355378>

gls

EENIGE BERIGTEN

VAN

INDIAANSCH E BEKEERLINGEN.

De aard en de uitnemendheid van het doel, hetwelk de vrienden van het Zedelingswerk trachten te bereiken, kan niet *meer* naar waarheid worden voorgesteld, dan door eene beschrijving der karakters van die personen, op welke het Evangelie zijne veranderingmakende kracht heeft uitgeoefend. Het oogmerk van dit geschriftje is om aan de voorstanders der Zedelingszaak te doen zien, zulke uitwerkingen, als daargesteld zijn door hunne bijdragen en gebeden, zichtbaar in de bekeering van eenige Indianen.

Zulke voorvallen moeten worden medegedeeld, omdat zij de wijze op welke de genade Gods werkt, op diegene welke hij tot zich brengt, ten toon spreiden. Van zich zelve onwetend en verre verwijderd zijnde van alle christelijke waakzaamheid en kennis, wordt hunne weg menigmaal door de moeijelijkste omstandigheden

[30]

geleid, om hen vervolgens te brengen tot de roepstem van het Evangelie, en hunne harten te vernieuwen.

Het is merkwaardig om te zien, wat de waarheden van het Evangelie door den Heiligen Geest aan het hart geheiligd, uitwerken, als zij voor het eerst verkondigd worden aan zulken, welke tot zekeren leeftijd in onwetenheid van dezelve geleefd hebben, en om optemerken de overeenkomst tusschen de gevoelens van hen die door den Heiligen Geest gevormd worden onder de Heidenen, en diegenen die tot nadenken gebragt worden en geleid door denzelfden Geest, in het midden van een Christen land. Hetzelfde is ook opgemerkt ten aanzien van het menschelijke karakter, ten aanzien van de behoefte der Goddelijke hulp, de strafwaardigheid der zonde, en de aanneming van de waarheden van het Evangelie, verbonden met dezelfde verandering van het uiterlijke karakter, in betrekking tot het licht, hetwelk het gemoed verheldert.

Zulke voorvallen toonen ons op eene juiste wijze, het verschil tusschen hen die buiten het Evangelie, en dezulke, welke onder hetzelfde leven en het omhelzen. De gevolgen van de verandering van bijzondere personen en huisgezinnen voor dit en het toekomstige leven, kunnen niet genoeg geschat worden. De zendelingen en hunne begunstigers zien in deze bekeeringen, levende proeven dat hun werk vruchtbaar is,

en God hun werk met goedkeuring bekroond, en hen in hetzelfde Zijnen bijstand wil verleen. Zij zien alzoo de uitgebreidheid van hun werk, hetwelk bestaat, om eene gelijke verandering, onder alle de heidenen die de wereld bewonen, daartestellen.

(Het volgende verhaal is medegedeeld door den waardigen W. M. Ferry, zendeling te *Mackinaw*, toen hem verzocht werd om sommige merkwaardige voorvallen van bekeeringen, die laatstelijk hebben plaats gehad in zijnen zendelingspost, mede te deelen, en kan dus aangemerkt worden, als waarheid behelzende. De onderscheidene personen van welke melding wordt gemaakt, zijn leden van het zendeling-gezin).

ELIZE,

EENE INDIAANSCH E VROUW.

Hare levensgeschiedenis voor hare bekeering.

De Indiaansche naam van Elize was O-dah-be-tuh-ghe-zhe-go-quai, en beteekend in het engelsch Midway-sky-woman, of de stand der zonten twaalf ure. Zij werd geboren nabij *Aunee*,

omtrent 300 engelsche mijlen opwaarts, op de zuidkust van het Bovenmeer, en behoorde tot de stam van O-jib-e-way. Zij kende haren ouderdom niet, maar zij was waarschijnlijk omtrent 45 jaren oud.

Hare betrekkingen hadden eenen grooten invloed. Haar oom was een voornaam opperhoofd, terwijl zij bestemd werd om tot eene uitlegster van droomen opgeleid te worden. Dit had plaats toen zij omtrent 16 of 17 jaren telde. Hare oefening voor dezen rang en eer, volgens hun bijgeloof, moest besloten worden, met tien dagen in een afzonderlijk vertrekje te leven, zonder voedsel dan een weinig water iederen nacht. Zij volbragt getrouwelijk deze voorgeschrevene onthouding, hoewel het bijna haar leven koste. Hare lichamelijke sterkte was geheel uitgeput; en uit haar vertrekje gebragt zijnde, waarschijnlijk door dat zij toen te veel voedsel op eens gebruikt had, werd zij ziek, en herstelde niet dan na verscheidene maanden. En nochtans, volgens haar eigen verhaal, vastede zij kort na haar herstel nog negen dagen. Van dezen tijd af werd zij beschouwd als een buitengewoon wezen. Hare stam liet haar niet toe om te werken, maar voorzag haar van het beste van alles ter kleeding en voeding.

Zij was mede voorzien van een wijde ledere, of geneeskundige zak, voorzien van alles wat gebruikelijk was voor de wonderlijke genezing van zieken, of voor de uitlegging van droomen. Deze

zak, welke zij zorgvuldig bewaarde, was haar eereteeken, en in alle hunne dansen was zij de grootste der grooten.

Hierdoor werd zij zoo buitensporig van gedrag, dat zij bij eene zoodanige gelegenheid haren zak verloor. Dit gebeurde gedurende de laatste oorlog. In het begin derzelve kwam zij van het Bovenmeer, en hield haar verblijf in het voor-naamste gedeelte des lands, ten westen van *Mackinaw*. Men gaf haar toen een' anderen zak, doch deze behield zij slechts twee jaren. Omstreeks deze tijd verloor zij een van hare kinderen, hetwelk, gevoegd bij het verlies van haren tweeden zak en de verwaarloozing der Indianen, haar zoo mismoedig maakte, dat zij zich aan allerlei ondeugden overgaf. Negen jaren later verloor zij weder een kind, het derde van de vier. Toen luisterde zij eenigen tijd naar raad, en ging zich niet te buiten in sterken drank. Niet lang daarna bragt men haar in het woud bij een Indiaansche man en vrouw, welke in het diepste bijgeloof leefden, en werd zij door deze twee overgehaald om met hen te drinken. In deze dronkenschap, door jaloerschheid zoo als zij veronderstelde, maar zonder eenige aanleiding, viel de andere vrouw op haar aan en sneed haar haren neus af. Dit was de grootste minachting, in hare schatting, welke zij ooit kon ondergaan; en gedurende een' langen tijd moesten hare vrienden waken, dat zij zich niet van

het leven beroofde; bijna was zij eens in dit opzet geslaagd. Op een' anderen tijd terugkeerende van *Mackinaw*, alwaar zij met andere Indianen was geweest om hare wigchelarij uitte oefenen, wierp zij zich in het Meer, maar een Indiaan trok haar bij de haren wederom in de boot. Hierna begon zij te denken dat de onbekende Indiaan, zoo als zij veronderstelde, welke zorg voor haar leven droeg, niet wilde toelaten dat zij zich om het leven bragt, en zij liet alle verdere pogingen varen, om dit uitte voeren. Slechts één kind overig hebbende, vertoefde zij somtijds op het eiland te *Mackinaw*, en somtijds op het vaste land, met geen vast doel dan om bij iedere mogelijke gelegenheid wigchelarij uitte oefenen.

De eerste kennis welke ik aan haar kreeg, was met het einde van 1823. Kort nadat onze school geopend was om kinderen te ontvangen, ontmoette ik haar jongentje, en nadat hij mij gezegd had wie hij was, ging ik met een tolk naar de woning zijner moeder. Aldaar waren wij ooggetuigen van haren beklagenswaardigen en treurigen toestand. Op dat oogenblik kon geene overreding haar bewegen, mij haren zoon te geven. Maar voor de tweede keer bij haar gaande, en de jongen zelve gewillig zijnde, gaf zij ten laatste schoorvoetende hare toestemming. Hij ontliep mij echter weder binnen weinige dagen, en ofschoon ik hem weder vond, zocht de moeder gedurende den winter redenen op, om hem weer

bij zich te krijgen. De volgende lente, meer uit medelijden dan voor ons gemak, gebruikte ik haar eerst in de keuken, en daarna op het suikerveld op *Bois Blanc*, een naburig eiland, onder beding dat zij geen' sterken drank gebruiken en zich behoorlijk gedragen zoude. Door vele vermaningen en zorgen, gedroeg zij zich beter dan ik gedacht had, zoodat ik haar ronduit verklaarde, dat, indien zij zich gestadig zoo gedroeg en zulk werk deed als waartoe zij bekwaam was, zij dan bij ons mogt wonen. Van dezen tijd af, geloof ik, ging zij zich slechts drie of vier malen in sterken drank te buiten.

Eerste Godsdienstige indrukken.

Het is nu omtrent drie jaren geleden, sedert hare ernstige oplettendheid op de godsdienst blijkbaar werd; de ontwikkeling hiervan was langen tijd zeer onzeker, omdat zij onder het hooren van het onderwijs altijd meer of min wilde aangedaan zijn, somtijds tot schreijens toe. Gedurende vele jaren, onder de uren van de zondagschool, hadden wij eene afzonderlijke school voor Indiaansche en andere vrouwen, meestendeels onder de zorg van den Heer F., ten oogmerk hebbende om den bijbel en traktaatjes te lezen, uit te leggen, enz. Het was in deze bijeenkomsten dat

Elize dikwijls aangedaan was, hoewel zij na den afloop derzelve, dit onderwerp weder van zich wilde verwijderen, en weder in zekere mate onverschillig worden. Wederom bezielde haar welligt het denkbeeld dat er geene genade kon geschonken worden, aan een mensch gelijk zij was, en daar de gedachte aan den toestand van haar godsdienstig bestaan haar ongelukkig maakte, zoo wilde zij gaarne ontslagen zijn van de bijeenkomsten. Door dezelfde indrukken, vond zij het niet voor haar geschikt om de huisselijke godsdienst met ons bij te wonen, ook niet de avondbijeenkomsten der vrouwen. Zij zeide dikwerf eene sterke begeerte gevoeld te hebben om het zingen en bidden te hooren, zoodat zij zich aan de deur der kamer plaatste, en daar zoo lang vertoefde, als zij dacht dat mogelijk was om niet ontdekt te worden; somtijds was zij bijna verkleumd. Het grootste gedeelte van den winter bragt zij door in zulk eene wisselende goedsgesteldheid. Dewijl zij voor zichzelf geene genade durfde afsmeken, omdat zij zulk eene zondares was, zoo merkte zij het aan als eene verzachting om de godsdienst van anderen te beluisteren, daar zij onwaardig was er bij tegenwoordig te zijn.

Gedurende het voorjaar op de suiker-plantagie zijnde, zeide zij dat zij gedurende den ganschen tijd diep ter neder gedrukt was. De suikerrieten verzamelende, had zij dikwijls deze gevoelens

gekoesterd: « Hier wandel ik dagelijks van boom tot boom, en kan geene verademing vinden. Ik moet altijd dit bedorven hart omdragen, en als ik sterf voor eeuwig ongelukkig zijn.» De godvruchtige Indische vrouw, welke zorg droeg voor de suikervelden, had de gewoonte van somwijlen met haar te spreken, en na den tijd van het gebed, vraagde zij haar of zij geene behoefte gevoelde zich met haar te vereenigen. Zij zeide dat zij hier behoefte toe gevoelde; maar daar voor haar geen uitzigt was immer beter te worden, zoo wilde zij, zoo als zij zeide, zichzelf vergeten, en gevoelde sterke begeerte naar genade. Na hare wederkomst dacht zij, zou iedereen haren toestand als hopeloos beschouwen; en zoo als te voren, liet zij de bijeenkomsten na, omdat zij er zich onbekwaam voor gevoelde. Het grootste gedeelte van den zomer bragt zij in de hut door, waar zij van tijd tot tijd scheen te ontwaken tot eene meer levendige beschouwing van haren toestand, en tot zoodanige gevoelens, dat zij dikwijls zich van het huis verwijderde, om meermalen alleen te bidden en te weenen; maar den meesten tijd volharde zij in wanhoop, zonder verzachting van haren toestand.

Hierna hadden wij eene buitengewone ziekte in het huisgezin, en Elize en haren zoon bleven in de hut twee of drie weken alleen. Zij beiden werden ook ziek, en waarschuijnlijk ontbrak

hun het noodige ter voeding, voor wĳ het ontdekten en hen huiswaarts konden vervoeren. In betrekking tot dezen tijd zeide zij, dat nadat zij ziek was geworden, zij bij zich zelve gedacht had, daar zij geene vertroosting gevonden had voor haar gemoed *op onzen weg*, (bedoelende die der Christenen), zij wederom wilde beproeven haren *ouden weg*, die van geneeskundige zangen, te vervolgen; en zij bragt onderscheidene nachten door, met zingen en haar vorig gemompel. Toen zij te huis was gebragt staakte zij dit; maar zij geloofde dat zij bijna alle vrees voor hare ziel verloor, en scheen geen ander gevoel te hebben, dan om zorg te dragen voor Jozef, haren zoon, wien zij scheen te zullen verliezen. Hij sprak gestadig met haar, maar zij zeide dat zij er niet veel van gevoelde, dat zij als iemand was die van het verstand beroofd is, en niets scheen haar gevoel in beweging te brengen. Weinige dagen voor Jozef's dood, had hij een gesprek met haar; hij zeide tot haar dat hij spoedig zoude sterven, en dat hij verlangde dat zij hem beloofde nimmer sterken drank te zullen gebruiken, bij het gezin der zendelingen te blijven, naar hunne vermaningen te hooren, iederen dag tot God te zullen bidden; dan zoude zij als zij stierf met hem bij God zijn. Ferst zeide zij dat als hij stierf, zij dan ook zoude sterven. Maar Jozef zeide dat dit niet zoo was; dat zij niet zoude sterven als zij dit zeide; want dat God

alleen regt had, haar te doen sterven als Hij dit wilde. Ten laatste beloofde zij het niet uit haar gedachte te zullen uitwisschen, en te doen zoo als hij verzocht had.

Gedurende het sterven en de begrafenis van Jozef, was haar gedrag bijzonder bedaard en ernstig, zoodat iedereen hier opmerkzaam op werd. Menige geofende Christen-moeder kon van haar onderwerping leeren in zulk eene treurige omstandigheid, ten einde zich in dergelijke moeilijke beproevingen niet te buiten te gaan in ongeoorloofde droefheid. Toen zij bemerkte dat hij waarlijk den geest gegeven had, vloeiden hare tranen en riep zij uit, « Mijne zoon! mijn zoon!» Meer dan deze woorden hoorde men niet, geene klagt kwam over hare lippen.

Na de begrafenis zat ik bij haar, en had een lang gesprek met haar. Onder anderen vroeg ik haar, welke de reden was dat zij zich aldus gedragen had, en of zij ook alzoo was gesteld geweest bij de dood van hare andere kinderen? Op deze laatste vraag antwoordde zij mij, dat zij toen niet zoo was geweest, en gaf eenig bericht van hetgene zij toen gevoeld had en van haar gedrag, en hoe zij, zoo als bij de Indianen het gebruik is, zich toen afgemat en het ligchaam gepijnigd had door buitensporige droefheid. In antwoord op mijne eerste vraag, zeide zij: « Ik heb nu zulke gevoelens niet, God is goed, en ik gevoel dat hetgene Hij gedaan heeft

regtvaardig moet zijn." Zoo verklaarde zij zich ondubbelzinnig over de liefde tot God die haar bezielde, en zij schonk mij hierdoor de aangename overtuiging, dat hare gevoelens bestuurd werden door den invloed des Heiligen Geestes. Den volgenden nacht, zoo als zij nu verhaalde, toen zij zich naar bed begaf, herinnerde zij zich alles wat plaats had gehad tusschen haar en Jozef, eenige dagen voor zijnen dood; dit verontruste haar gemoed allerhevigst, hierbij ontwaakte in haar de gedachte dat er geene hoop voor hare ziel was; maar in een oogenblik besloot zij om nog eenmaal te bidden dat God haar genadig mogt zijn. Van oogmerk zijnde zich buitengewoon aftezonderen, begaf zij zich naar den kelder, en de trappen afdalende, terwijl zij niet verder konde, zonk zij neder en begon hare begeerte uitteboezemen. Dit was hare laatste geregelde herinnering van hetgeen toen verder gebeurde. Hoe en wanneer zij teruggekeerd was wist zij niet. Tusschen elf en twaalf uren hoorde ik een droevig geklag, en terstond licht aanstekende, ging ik tot haar en vond haar schijnbaar slapende; haar wakker makende, vroeg ik of zij ziek was, zij zeide, neen, en ik keerde terug. Het eerste dat zij zich herinnerde, was mij gezien te hebben met eene kaars in mijne hand. Naderhand, zoo als zij zeide, herhaalde zij het gebed, en was toen voor het eerst gevoelig voor het genot van de

liefde van Christus. Den volgenden morgen was hare ziel vervuld met liefde voor alle de leden van het gezin, zoo; dat zij, toen zij de een na den anderen zag, zeide, te gevoelen dat hare eigene kinderen niet zoo door haar bemind waren geweest dan zij. Nu gevoelde zij zich geheel verzoend met Jozefs dood, zoodat zij geene neiging tot smart gevoelde. Tusschenbeide, zeide zij, wilde zij in hare gedachten de omstandigheden van zijn sterven terugroepen, maar om hare eigene uitdrukkingen woordelijk te gebruiken: «Ik gevoelde als of ik mij op eene enge doch gelukkige weg bevond, en toen eene gedachte in mij opkwam omtrent Jozef, was het als of ik uit dezen weg verdrongen werd, en ik spoedde mij om aanstonds terug te keeren.” Met deze gelukkige gevoelens jegens God en de christenen beziel, gedacht zij voor het eerst met groote belangstelling aan haar eigen volk: «O! konden zij maar zien gelijk ik, hoe gelukkig zouden zij zijn.”

Vordering in Godsvrucht.

Haar vragende naar de gesteldheid van haar gemoed, zeide zij: «Ik ben altijd in God gelukkig geweest van dat oogenblik af aan, en hoe ouder ik werd, hoe meer ik gewenscht heb

Hem te beminnen, en om dit meer en meer te doen, en om meer en meer gelijk Hĳ gezind te zijn. Ik kan mij niet herinneren sedert eene grootere kwelling gekend te hebben, dan die over hen, welke onwetend omtrent God zijn. Veel verdriet heb ik sedert over hen gehad. Soms tijds naar de kerk gaande, of daar zijnde, heeft het mij tranen doen storten, als ik aan hen dacht die God niet beminnen. Er is nooit een dag voorbij gegaan, sedert ik vrede voor mijne ziel vondt, dat ik niet gevoeld heb dat God met mij was." De reden welke zij voor deze genaie opgaf, was, dat God haar spoedig van deze wereld mogt wegnemen, en dat het Hem mogt behagen haar aldus voortebereiden voor Zijne tegenwoordigheid. « Iederen Sabbat, » zeide zij, « heb ik gevoeld dat ik een Sabbat minder op deze aarde zal vertoeven, en zij brengt mij eenen Sabbat nader aan den tijd welke ik met Christus zal zijn. »

Nu hierop bijzonder ondervraagd zijnde, verhaalde zij, dat zij drie tijdstippen had gehad dat haar gemoed voor een oogenblik ontstemd was geweest. Een jaar geleden was zij zeer zwak, en op zekeren avond zeide men ons dat zij ging sterven. Naar hare kamer gaande, vonden wij haar zeer verminderende, maar na eenigen tijd herleefde zij, zoodat zij in staat was om te spreken. Men ondervroeg haar aangaande hare inzichten en gevoelens, welke zij beantwoorde,

vervuld met de hoop in het vooruitzigt van spoedig bij God te zijn. Zij antwoordde eene der vragende zusters: « Ik verlang om henen te gaan; ik verlang dat de tijd mijner ontbinding daar ware.» Naderhand gevoelde zij, dat zij ongeduld had aan den dag gelegd, en dit griefde haar zeer, zoodat zij meermalen sedert dit voorval schreide.

Op een' anderen tijd, van welke zij melding maakte, was zij naar bed gegaan, en had niet lang geslapen, naar hare onderstelling, toen zij ontwaakte en behoefte gevoelde om te bidden. Zij stond op en knielde neder, maar weinige oogenblikken was zij hiermede bezig, toen ontging haar de aandacht en zij sliep in. Voor de tweede maal ontwakende, was zij ontrust voor zichzelve, en vreesde dat de liefde tot God haar niet meer bezielde; ja, zoo groot was hare droefheid, dat het haar geheel den slaap beuam. Met vrees en een brandend hart bad zij ten ernstigste, en zij hield niet op voor hare tranen van droefheid, in tranen van blijdschap veranderden. Toen was hare ziel zoo vol dat zij niet meer konde slapen, en het overige van den nacht werd besteed in gebed, en in blijdschap dat God met haar was.

Het andere tijdstip was bij gelegenheid dat de jonge meisjes eenige aanmerking op haar hadden gemaakt, waaruit zij opmaakte dat, daar zij altijd ziek was, zij en de overige familie

haar als eenen overlast beschouwden, en dus wenschte zij dat zij er niet meer was. Dit veroorzaakte dat zij zich voor eenige uren ongelukkig gevoelde, maar voor den nacht verkreeg zij verlichting door het gebed, hetwelk hare gemoedsrust herstelde.

Naderhand deed ik haar verscheidene vragen, welke hier volgen, met hetgeen zij antwoordde.

« Gij hebt gezegd dat voor dat gij vrede in Christus gevonden hebt, dat gij toen voor langen tijd, ja vele maanden, u zelve als ongelukkig en ellendig bevond, en dat gij dikwijls gebeden hebt; — was het door deze gebeden dat God u Zijnen vrede gaf, of was er iets goeds in dezelve? » — « Neen, het was alleen omdat Christus medelijden met mijne ziel had, en Hij stierf voor arme zondaren; en het was Gods genade dat er Zendingen werden uitgezonden, om ook mij te onderrigten. » — « Meent gij mij verstaan te hebben, als ik u vraag of gij daarna nooit meer eenige vrees koesterdet van verloren te zullen gaan, hebt gij nimmer getwijfeld of gij deel aan den Zaligmaker had of niet? » — « Ik heb altijd met zekerheid gevoeld dat God mijne ziel in genade had aangenomen, en hoe meer ik gedacht heb aan mijn vorig slecht gedrag, was het als of ik mij nader tot God voelde gedrongen; het maakte dat ik mij ootmoediger gevoelde, en het verwekte eene sterke begeerte in mij, om geheel voor Hem te leven. » — « Maar

indien God zijnen Geest van u nam en u aan uwzelve overliet, wat denkt gij dat er van u zoude worden?" — « Ik zoude voor niets bekwaam zijn." — « Hebt gij eenige vrees dat God zijnen Geest van u zal wegnemen?" — « Neen." — « Waarom niet?" — « Door hetgeen ik uit Zijn woord gehoord heb: Hij heeft beloofd om hen te bewaren die op Hem vertrouwen, en ik geloof dat Hij aan Zijn woord gerouw is." — « Verscheiden malen zijt gij in uwe ziekte zoo zwak geweest, en gij had toen reden om te gelooven, dat gij maar eenige uren of dagen meer zoudt leven, zijt gij in geen van deze oogeblikken onwillig of bevreesd voor den dood geweest?" — « Neen." — « Hebt gij altijd gevoelt dat, indien het Gods wil was, het een voorregt zoude zijn om te sterven, en dat gij verheugd zoudt zijn als de tijd daar was?" — « Ja, dat heb ik. Deze maal toen ik zeer ziek was, nu twee dagen en nachten, en toen ik gevoelde dat God alleen mij konde herstellen of wegnemen, dacht ik, indien het Zijnen wil is, hoe gelukkig dat ik verzekerd mag zijn, dat ik na mijnen dood bij God mag komen." — « Voorleden lente was het een jaar (1828) dat gij gedoopt zijt en in de kerk aangenomen, kunt gij mij iets verhalen van uwe gevoelens, welke gij dien tijd had omtrent den doop en het avondmaal?" — « Nadat ik de beteekenis verstond, van hetgeen Christus bevolen had, en

waarom Hij het gedaan had, gevoelde ik groote begeerte om gedoopt te worden en het avondmaal te gebruiken; er is niets in deze wereld dat ik als een grooter voorregt beschouw. Toen ik gedoopt werd en plegtig beloofde voor God te zullen leven, stemde waarlijk ieder woord met mijn hart in, en dat ik geheel den Heer toebehoorde en niet langer mij zelve of iemand anders. Ik was gelukkiger dan ik kan mededeelen, het voorregt gevoelende daar te mogen zijn met de liefde jegens God; en het brood en den wijn ontvangende, gevoelde ik dat ik niet dankbaar genoeg konde zijn aan God, dat Hij mij tot de tafel des Heeren had doen naderen. Ik dacht er hier nooit meer aan te zullen verschijnen, maar dat het volgende reeds zoude zijn aan de tafel des Heeren in den hemel." — « Gij ziet dat gij niet regt gedacht hebt. Gij hebt verscheidene malen nog het avondmaal genoten; zijn dit altijd even gewigtige plegtigheden voor uwe ziel geweest? » — « Ja, dit zijn zij alle geweest. » — « Zijn zij u dan zoo dierbaar geweest als het eerste? » — « Ja, toen ik meer van den Zaligmaker hoorde en van Zijne liefde, door den bijbel, gevoelde ik telkens, indien het mogelijk ware, mij meer en meer nader en gelukkiger in Hem. » — « Welk goëd kan de doop en het avondmaal doen, zonder dat het hart met liefde tot den Zaligmaker vervuld is? » — « Geen. Mijne ziel zoude dan niet met vreugde over de-

zelve vervuld zijn." — Zoudt gij deze vreugde en vrede gevoeld hebben, zoo als gij ze mij beschreven hebt, indien gij niet, zooveel als u mogelijk was, trachte om God in alles te gehoorzamen?" — « Neen, hiertoe zoude ik mij niet in staat gevoelen. Hoewel ik onbekwaam ben om met mijne handen het gezin bijtestaan en voor God werkzaam te zijn, zoo is het mijne opregte begeerte, om dagelijks mijn hart in gebeden voor hen, en de behouding hunner zielen uit te storten; en daar God mij in het leven laat, zoo geloof ik dat Hij begeert dat ik mij hieraan in den geest zal wijden." — « Gelooft gij, dat gij God en de menschen zoo lief hebt als gij behoort te doen?" — Neen; ik tracht om hen te beminnen, maar ik gevoel niet zooveel liefde voor hen als ik moest." — « Wanneer denkt gij dat gij volmaakte liefde voor God en menschen zult gevoelen?" Eerst antwoordde zij mij: « Nimmer," denkende dat ik bedoelde zoolang zij in het ligchaam was. Naderhand zeide zij: « Als ik in den hemel zal zijn."

Omtrent het bovenstaande berigt, merkt de Heer Ferry het navolgende aan:

Ik heb dit geschreven als zijnde hetgeen de vrouw met mij of een ander gesproken heeft. Ik heb met schroomvalligheid vermijd iets schoons voor te stellen, dan het inderdaad heeft plaats gehad. Deze beschrijving is gelezen door

diegenen, welke het meeste bekend waren met de persoon over wien dit handelt, en hare handelingen. Zij gelooven dat de indruk die dit op den lezer zal achterlaten, nog minder treffend zal zijn dan het in waarheid is. Ten aanzien van eene ongestoorde kalnte en opgewektheid van gemoed, is deze vrouw zoodanig eene, als ik geen voorbeeld weet. De vrees dat sommigen het als onwaar zouden beschouwen, of als opsiering, heeft mij doen trachten, maar te vergeefs, iets van haar te vernemen, hetgeen haren christelijken wandel konde verduisteren. Zij is inderdaad een begunstigd kind van God, rijpende voor de toekomstige heerlijke staat; of zij ziek of gezond is, in moeite of gemak, zij ontvangt ons altijd met een zacht, en meestal glimlagchend gelaat. Zij verkeerd in eenen zorgelijken toestand, zoodat wij reeds maanden lang voor haar leven vreesden. Wij verwachten dat als gij dit berigt zult ontvangen, zij reeds ter ruste zal zijn ingegaan.

Te bekomen bij M. WIJT & ZONEN à 10 cents.